

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: RUNGSTEDS LYKSALIGHEDER. EN ODE (1775)

Citation: Ewald, Johannes: "RUNGSTEDS LYKSALIGHEDER. EN ODE (1775)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald05val-shoot-workid71268/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

RUNGSTEDS LYKSALIGHEDER.
EN ODE

(1775)

I kiønlende Skygger, I Mørke, som Roser udbrede;	5
Hvor Sangersken bygger Og quiddrende røber sin Rede — Hvor sprudlende Bække, Snart dysse, snart vække	
Camoenernes Yndling, den følede Skiald, Med steds' eensriklende Fald —	10
Hvor Hiordene brøle, Mod Skovens letspringende Sønner, Og puste, og føle	
Den Rigdom, i hvilken de stønner — Hvor Meyeren synger Blant gyldene Dynger,	15
Og tæller sin Skat, og opløfter sit Raab, Til den, som har kroned hans Haab. —	
Hvor skiærtsende Bølger Beskvulpe den Vandrør, hvis Øye, Snart stirrende følger	20
Med Helsinges graanende Høye; Snart undrende haster Blant Skove af Master, —	25
Og forsker, og kiender den Fremmedes Flag, Og glemmer den heldende Dag. —	
Hvor eensommets Liise, Venskabelig lindrende Slummer, Tit bød en Louise,	30
Forglemme sin kiærlige Kummer — Hvor Glæder tilsmille Den Vandrende Hviile,	

Hvor Rungsted indhegner den reeneste Lyst;
Der fyldte Camoenen mit Bryst. —

Hvor Kummer og Smerte,
Fandt glade dit Aftryk, Du Høye,
5 Det ædleste Herte,
I hvert et medlidende Øye —
Hvor Venlighed pryder
De strængeste Dyder;
Der voxte min Sang; og den undrende Skov
10 Gav Gienlyd af Skaberens Lov. —

Jeg saae dine Throner,
O Almagt! — og stirrede længe —
Men hellige Toner
Foer giennem de zittrende Strænge —
15 Hvert Blad, hvor mit Øye
Fandt Præg af den Høye,
Opflammede Siælen — da voxte min Sang! —
Da raste den mægtige Klang! —

O Verdeners Fader! —
20 Saa sang jeg — Du Stærke! — Du Viise! —
Gud! — som Myriader,
Som Himlenes Vældige priise! —
Sec Støvet kan bære,
Din Rigdom, Din Ære,
25 Din Godhed, o Fader! — saa sang jeg — og Fryd
Brød Læbernes bævende Lyd. —

Lyksalige Digter,
Som Glæden indbød til sin Hytte;
Til venlige Pligter;
30 Til Friehed, som Dyder beskytte! —
Cheruber fornemme
Hans dristige Stemme,
Og Himle forsamles omkring ham; og Lyst
Udbredes i Menniskets Bryst. —

Men Du, som allene
Fremkaldte den Lyst af min Smerte,
Sig! — Kan min Camoene
Udbrede sin Fryd i dit Herte? —
O sig mig, Veninde! —
Kan Sangens Gudinde,
Med smeltende Toner belønne det Skiød,
Hvoraf min Lyksalighed flød? —

ODE TIL ARVE-PRINDSEN, DEN
11. OCTOBER 1776

EI Glædes Raab af Kampens grumme Helte
Og ei Trompetens vilde Klang
5 Kan naae den fromme Bardes Bryst — og smelte
Hans Siel i himmelsk Sang.

Og naar Sejaner fryde sig ved Rænker,
Forstummer zitrende den Skiald,
Som hørte dem tilhvisle Brødre Lænker,
10 Og Nationer Fald.

Med Taabers Latter blander ei hans Stemme
Sin Vellyst — hvor en usel Slægt
Fortrylled ved et Flagger-Guld kan glemme
De skønnne Byrders Vægt.

15 Og hvor Tyrannen tordner Lyst — hvor Sverdet
Aftvinger Trælle Glædes Lyd,
Fandt Phoebi Ven sit ømme Herte hærdet
Mod hvert et Glimt af Fryd —

Men naar en Stammes vældige Beskytter,
20 Naar Folkets Engel stiger ned,
Som smilende tilvinker Landets Hytter
Velsignelser og Fred —

Og synlig fra sin lyse Skye udbreder
En hellig Ild, og Dyd og Ret
25 Og Virksomhed og Haab og Saligheder,
Som hastig krone det —

Og knuser Dødens Orm, hver lumsk Forræder,
Som hvisler i den glade Egn,
Og gierner gridske Rovdyr fra dens Glæder
30 Med evigt sikkert Hegn: